SENTINELA

ANUL III, Nr. 41
27 Septemvrie 1942

GAZETA OSTĂȘEASCĂ A NAȚIUNII
APARE DUMINICA
Inscrisă la Tribunalul Ilfov S. I. C. sub Nr. 623/1939

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
B-dul Lascăr Catargiu, 31 – București
TELEFON: 2.28.27. – 2.08.96.

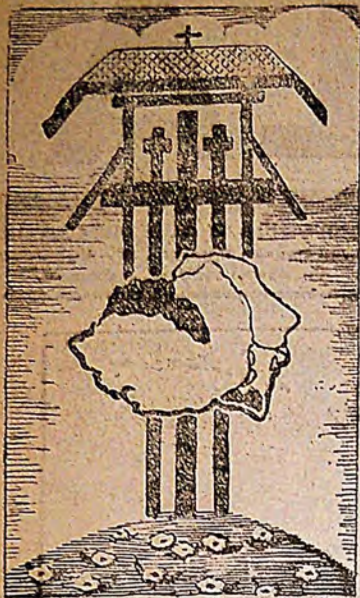

In luptele din Caucaz și Volga Românii sunt neîntrecuți la baionetă

Atacurile bravilor noștri ostași pe frontul din Răsărit sunt de o înverșunare care întrece orice închipuire. Oricât de sălbatic luptă bolșevicii, în fața baionetelor românești ei trebue să fugă mâncând pământul, dacă nu vor să fie nimiciți.

Strănepoții dorobanților dela Plevna și Smârdan dovedesc în iureșul luptelor dela Stalingrad și Caucaz acelaș eroism de legendă ca și străbunicii lor. Patria se mândrește cu bravii ei feciori care înalță acolo; pe câmpul de luptă și jertfă, temelia României de mâine.

„SENTINELA“

Crezul ostașului

1. Cred în Regele nostru, în Conducătorul țării și în veșnicia Neamului Românesc.

2. Port în suflet icoana României adevărate și jur să-mi jertfesc vieața pentru hotarele ei.

3. Indeplinesc ordinele fără șovăire și nu mă 'nfricoșează nici primejdia, nici trufia dușmanului.

4. Urăsc de moarte: minciuna, hoția, trădarea, fiindcă ele înjosesc și necinstesc pe ostași.

5. Iubesc camarazii; ei sunt ca și mine chezășia libertății țării, ostași bravi în războiu și lucrători harnici în uzine și ogoare, în timp de pace.

Așa să-mi ajute Dumnezeu.

Sublocot. C-tin Cociu

E lung șirul acelor nume pe care dragostea noastră și recunoștința Patriei va trebui să le însemne pe răbojul ceasului înalt pe care îl trăim.

Desprindem dintre acestea astăzi, numele sublocotenentului activ Constantin Cociu, a cărui vitejie poate fi pildă pentru generațiile de mâine și a cărui jertfă îl așează printre pietrele de hotar ale României viitoare. Dedicat trup și suflet carierei ostășești, distins și disciplinat în timp de pace, s'a dovedit de un curaj și de un avânt războinic care face cinste Regimentului de Călărași căruia i-a aparținut.

Ia parte la lupte din prima zi a războiului nostru sfânt. Trece Prutul, luptă la Țiganca, Cimișlia, și Tomai. Rănit ușor la Sărățeni, continuă să ia parte la toate operațiunile din Basarabia pentru a trece cu regimentul său în refacere la Sărata, după ce provincia dintre Prut și Nistru este recâștigată la Patria-mumă. Trece apoi Nistrul la 26 August, luptând la asediul Odesei. Luptă de asemenea la Vacarjani, Maiaki și Iosefsthal. Cade rănit mortal pe linia Maiaki-Iosefsthal, lovit de o schijă de obuz în clipa în care din fundul inimei lui striga -- pentru a câta oară?— „Inainte băieți, în numele crucii"... și strigătul i-a murit pe buze.

Purtat pe brațe de camarazi, îngropat temporar în pământul pentru care a luptat și a murit, sufletul sublocotenentului activ Constantin Cociu s'a topit în stepa care i-a cunoscut inima și vitejia. Avansat post-mortem locotenent, a fost cinstit cu „Coroana României cu spade" și Panglică de Virtute Militară, în gradul de Cavaler.

MEDICUL PE FRONT

Noapte de iarnă, crivățul bătea cu putere, spulberând zăpada în ceruri. Copacii trosneau sub apăsarea lui furioasă. Geamurile caselor erau sloi de ghiață. In poartă, la o căsuță, din marginea satului, fâlfâia o pânză cu o cruce roșie. Acolo era așezat spitalul, un post de mic ajutor. Inăuntru câteva zeci de răniți, iar la căpătâiul lor veghea medicul căpitanul doctor M. Neobosit, alerga dela rănit la rănit, legându-le rănile.

..E ora 2 noaptea ,vântul se aude din ce în ce mai tare. Doctorul își scoase cismele și se întinse în pat. De patru nopți nu închisese ochii. Se trântise în pat îmbrăcat, cu privirile ațintite la florile de ghiață ce se țeseau la fereastră. Asculta șueratul vântului care era însoțit de vaietul răniților. Intr'un târziu adormi, dar fu trezit imediat de un ciocănit nervos în ușe.

— Deschide, repede, se auzi vocea de afară. Medicul deschise ușa, pe care intrară, odată cu viscolul, patru brancardieri cu doi răniți, un maior și un subofițer. Maiorul avea brațul drept retezat, iar cel de-al doilea, maxilarul sfărâmat. Doctorul alergă repede la maior, care era aproape în agonie, îi ridică mâna retezată, din care tot mai țâșnea sângele roșu. Fața sa era albă, ochii i se duseseră în fundul capului și se pironiseră în grindă. Vorbea ceva dar nu se înțelegea. Inima bătea rar. Sângele i se scursese mai tot, din care cauză puterile îi slăbiseră enorm. Incercă să ridice brațul stâng pentru a cere ceva, dar nu putu. Medicul observă mișcarea și înțelese totul. Repede aduse un pahar cu apă, ridică capul rănitului care își înmue buzele uscate. Îi spălă rana și i-o pansă, 99 la sută moartea maiorului era sigură, dar medicul nu se dete bătut. Incerca totul pentru a-l salva. Deocamdată vroia să-i facă o transfuzie cu sânge. Dar de unde sânge? Fără a mai sta la îndoială, luă o siringă pe care o desinfectă la flacăra unei lămpi. Iși ridică mâneca și vârî vârful siringii în braț. Iși trase din sângele său pe care-l știa curat, pentru a-l transmite camaradului său. Cu ceasul în mână, număra bătăile pulsului.

O lumină veselă îi străbătu fața, pulsul începuse să bată normal. Maiorul își revenise și începuse a vorbi. Văzuse tot ce se petrecuse, îi mulțumi din cap pentru serviciile făcute. Veni apoi rândul subofițerului, un glonț îi străpunsese fălcile, maxilarul inferior era sfărâmat. Deschizându-i gura, i-o fixă cu un căluș, scoase glonțul ce se propțise în maxilarul superior, îi spălă rana și-i prinse obrazul în copci. Ii așeză în paturi, potrivindu-le pernele.

Se făcuse ziuă. Venise ora prânzului, dar medicului nici prin minte nu-i trecu să ia masa. Cercetă ca deobicei bolnavii, luă seama la cei cu regim să-l respecte întocmai. Câtă conștiință era în omul acesta! Iși neglija chiar sănătatea sa pentru însănătoșirea camarazilor. Aci într'o căsuță răzleață, cu un singur sanitar, veghea ziua și noaptea la capătul răniților. Nu știa ce-i somnul, nu știa ce-i masa, tocmai când credea că se poate odihni, era trezit de țipătul vreunui rănit care îi cerea ajutorul. Unii erau descurajați, nu mai credeau în nimic decât în moarte. Dar doctorul avea pentru fiecare cuvintele lui de îmbărbătare, care de multe ori erau mai bune decât medicamentele.

Serg. maj. ILIE POPESCU-MALDĂR

Diavolul incursiunilor

Când goarna de chemare sună, învățătorul Voichițoiu Damian schimbă cuvântul blând de apostol cu carabina dreptății românești, pornind împotriva bolșevismului pentru pregătirea Invierii celei mari a Patriei cinstite. Din primele zile, locot. Voichițoiu Damian se remarcă prin îndrăsneală. la Odesa, când regimentul său cere un voluntar pentru o incursiune în liniile inamicului, cel dintâiu se oferă locot. rez. Voichițoiu Damian.

In linia frontului luptă oricine; la o incursiune însă, nu iau parte decât oameni hotărîți, oameni pentru care vieața nu contează. De aceea incursiunile sunt executate de voluntari, oameni care se dăruesc cu elan misiunii grele ce au de împlinit.

Unitatea sa urmând destinul eroic al diviziei bănețene, pe o iarnă cu vifornițe de ghiață, ofițerul din Țara Biharei comandă în ziua de 4 Februarie 1942 plotonul său în primul contraatac dat la Kristapowka. .. ..

In vreme ce regimentul, în luptă cu asprimele iernei cumplite și cu fanatismul sălbatec al inamicului, se bate pentru cucerirea acestei localități însemnate din punct de vedere strategic, locot rez. Voichițoiu Damian suportă un contraatac bolșevic, tare de un batalion, pornit dinspre Nowo-Andreewka.

In aceeași zi ia comanda companiei 6-a, al cărui comandant căzuse rănit de gloanțe și de gerul groaznic. In luptele ce urmează în zilele de 12 și 13 Februarie 1942, tot la Kristapowka, compania sa desfășoară un eroism deosebit. In toiul luptei un glonte lovește pe ofițer în piept; plumbul este oprit de monedele metalice din portmoneul ce-l purta în acea parte...

Martie și Aprilie 1942... Ofițerul execută ca voluntar alte opt incursiuni în poziția fortificată inamică dela Udarnick, descoperind adăposturile și cazematele bolșevice din această poziție întărită, aducând acte, arme și muniție din cazematele pe care inamicul le părăsește în grabă. Se strecoară, pândește, ascultă, se târăște în puterea nopții prin întunericul des, expus în orice moment să fie aruncat în aer de vreo mină dușmană, să fie secerat de vreo mitralieră, ce pândește în umbra nopții sau să fie înconjurat și luat prizonier...

Dintr'o incursiune îndrăsneață aduce 4 morți bolșevici. Actele găsite asupra lor sunt foarte utile regimentului și diviziei.

Numele locotenentului Voichițoiu Damian se confundă cu svonul de incursiune...

— „Domnilor, am nevoie de informațiuni noi din liniile dușmane", se adresează comandantul regimentului de infanterie de pe Crișuri, ofițerilor din jur... „Cine se oferă voluntar?"

— „Eu, să trăiți, domnule colonel!", se grăbește s'o ia înaintea tuturor ofițerilor, locot. rez. Voichițoiu Damian.

In luptele din a doua jumătate a lunii Mai, când cu punga dela Sud de Harcow, în cadrul eroicului regiment, concură cu elan, într'una din luptele grele, timp de o zi și o noapte la străpungerea cazematelor dela Nowo-Uplatnoje.

Odată cucerită această puternică localitate, trupele noastre urmăresc în deaproape inamicul ce se retrage în grabă. Plutonul ofițerului bihorean, împreună cu compania de cercetare a locotenentului Vulpe Marius, pune stăpânire pe Domacha. De aci ofițerul trimite din plotonul său prima patrulă să cerceteze pe direcția Lozowaja. După raportul său, în urma informațiunilor culese de patrulă, regimentul ordonă inaintarea spre Lozowaja, care, la apariția trupelor române, arborează steagul alb al păcii. Rușii fugiseră și de aci.

Și galopul biruitorilor de pe Doneț, continuă astăzi pe Volga.

Troiță în memoria Gen. Alex. Ioanițiu

S'a scurs un an de când s'a jertfit pe altarul Patriei unul din cei mai distinși ofițeri, generalul Alexandru Ioanițiu, fost șef al Marelui Cartier General.

Ostaș între ostași, viteaz între viteji, generalul Ioanițiu a căzut jertfă datoriei atunci când Țara avea mai multă nevoie de priceperea, munca și devotamentul lui.

Jertfa supremă adusă de el va fi nu numai un exemplu al datoriei împlinite, dar și o dâră de lumină călăuzitoare, pe drumul luptelor care vor aduce victoria finală.

Pentru cinstirea jertfei și a memoriei sale, Guvernatorul Transnistriei și comandantul unei mari unități, au hotărît ca pe locul unde, cu un an în urmă, generalul erou Alexandru Ioanițiu își dăruia senin viața pentru Patrie, să fie ridicată o troiță și o fântână, care să vorbească generațiilor viitoare despre jertfa marelui soldat.

..In cadrul parastasului de un an, și în prezența autorităților civile și militare, a avut loc, zilele trecute, sfințirea troiței și fântânei.

..Cu acest prilej, reprezentanții armatei române și germane, reprezentanții Guvernământului și ai populației locale, au depus coroane și jerbe de flori.

Cu pumnul contra tankului

Surprind sectorul tankurile'n noapte,
Cirezi de matahale ucigașe,
Dar bravii dorobanți vorbind în șoapte,
Se'ndeamnă spre jivinele vrăjmașe.

Dibaci se răspândise printre dihănii,
Cu sânge rece'n simțuri ferecate,
S'apropie'n mișcări de lungi mătănii,
Și'n salturi iuți, isteți le sar în spate.

Orice ostaș ș'alege-o lighioană,
Ca Făt Frumos în lupta grea cu zmeul,
S'asvârle pe blindaj din plină goană
Și- bagă prin vizor grenade, leul.

Iar monstrul de oțel înțepenește,
Cuprins de pâlpâiri învăpăiate,
Metalul'nfierbântat se scorojește
Și crapă'n bucățele scâlciate.

Plut. adm. TH. D. CARAMAN

CINSTIREA VITEJILOR

Domnul Mareșal Antonescu, Conducătorul Țării, a adresat d-lui General Petre Dumitrescu o telegramă prin care îl felicită pentru înalta decorație germană căpătată de curând.

După ce se adresează celui decorat, felicitându-l călduros pentru meritata cinstire, iubitul nostru Mareșal ține să trimită și tuturor ostașilor Armatei, *„din inimă“ cele mai bune urări de sănătate și izbândă în lupta dusă pentru salvarea credinței noastre și pentru făurirea viitorului Neamului“.*

Intr'adevăr, minunatele fapte de arme săvârșite de bravii ostași comandați de d-l general Petre Dumitrescu sunt demne de cea mai neprecupețită laudă, ele înscriindu-se cu cinste alături de strălucitele victorii obținute de armata română, împreună cu eroicele trupe germane.

Dela începutul războiului antibolșevic, știm cu toții cât de numeroase au fost dovezile de prețuire arătate nouă de Führer-ul Marelui Reich și oridecâtcori au fost acordate, ele s'au răsfrânt din plin asupra tuturor ostașilor români și asupra țării întregi.

Ne saltă inima când vedem pe pieptul bravilor noștri luptători strălucind, alături de culorile românești, panglica germană a „Crucii de fier“ și suntem pe deplin încredințați că dovezile de recunoaștere pentru eroismul românesc pornesc din cea mai curată dragoste camaraderească, sfințită pe câmpul de bătaie în fața vrăjmașului comun.

Dela soldat la Mareșal, armata noastră însuflețită de cel mai sublim patriotism, luptând unită ca un singur suflet și un singur trup a arătat lumii că știe să spulbere prin jertfa de sânge toate umilințele aduse țării, dovedind că legendara noastră vitejie nu numai că nu s'a stins, dar a crescut în strălucire mai mult ca niciodată.

Strănepoții lui Mihai Viteazul și Ștefan cel Mare suie astăzi pe culmi de lumină și de glorie așa cum dușmanii noștri nu și-ar fi închipuit niciodată că suntem în stare a urca, după ce am trecut prin încercări atât de crâncene.

Dumnezeul părinților noștri ne-a adus în ceasul de mare cumpănă pe Omul care a trezit din amorțeala desnădejdii toate energiile românești, reînviind gloria străbună.

Sub domnia M. S. Regelui Mihai I, de care sunt legate toate nădejdile de viitor, sub conducerea strălucită a Mareșalului, armata noastră își duce mai departe misiunea ei de apărătoare a granițelor naționale, a credinței strămoșești și a civilizației europene.

Nu este o simplă întâmplare că dârzenia românească a fost chemată să-și spună cuvântul acolo unde a fost furtuna mai aprigă, acolo unde rezistența inamicului a fost mai înverșunată.

Odesa, Kerci, Sevastopol și atâtea altele sunt nume care au înveșnicit gloria ostașilor noștri.

Lupta începută se duce cu tărie și succes până la capăt. Bolșevismul își trăiește ultimele lui clipe, svârcolindu-se cu desnădejde în pozițiile unde primește lovitura de grație.

Pe Volga și în Caucaz, tricolorul nostru fâlfâe victorios alături de drapelul german, dovedind cea mai frumoasă frăție de arme.

Aproape în fiecare zi comunicatele germane țin să sublinieze noile fapte de arme ale ostașilor români.

La Stalingrad sburătorii noștri au fost citați prin ordin de zi de către Comandamentul aerian german, pentru isprăvile lor eroice.

Ni se umple inima de mândrie. când ne gândim că prețuirea aceasta vine din partea unor viteji, care prin faptele lor de eroism stârnesc admirația lumii.

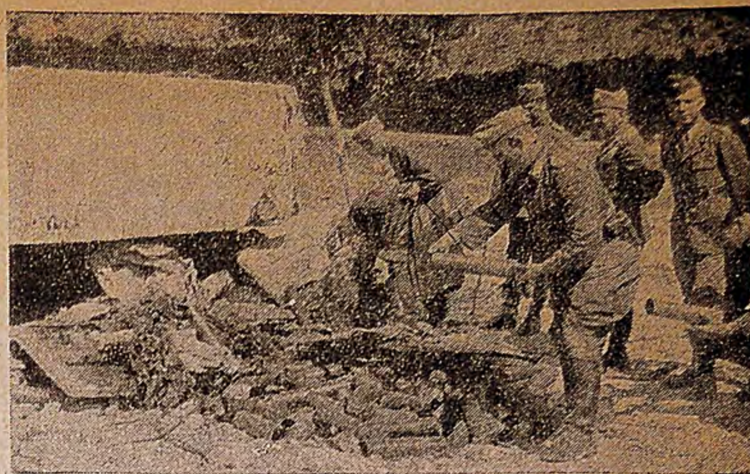
Mâine, când dușmanul va fi cu desăvârșire înfrânt, iar războiul se va sfârși — vor trage greu la cântar pentru împlinirea dreptății noastre, aceste dovezi de cinstire a vitejilor români, aduse într'o vreme când puterile „Axei“ sunt încordate pentru izbânda finală.

Căci mai presus de orice desmințire, va rămâne întreg acest mare adevăr, plutind ca Duhul Sfânt deasupra apelor: „Românii au luptat și s'au jertfit fără șovăire acolo unde greul războiului a fost mai mare“.

I. VALERIAN

In căutarea dușmanului fugărit

După cucerirea unei cazemate bolșevice, ofițerii români și germani inspectează muniția capturată

Inaintare

Am trecut Oskolul. Inamicul a rezistat numai în câteva puncte ale atacului vijelios al Corpului nostru de armată. Inaintăm acum cu repeziciune. Pe șoselele noroioase înaintează infanteria, artileria și coloanele cu aprovizionarea. Zilnic se parcurg circa 45 kilometri. Inamicul este urmărit fără preget, pentru ca să nu se piardă contactul cu el și să aibă posibilitatea să-și organizeze rezistența.

Prin monotonul peisagiu rusesc se văd numai șosele, coline și văi. Satele seamănă unul cu altul. Pe coline mai zărești câteodată morile de vânt. Aripile se mișcă leneșe în vântul ușor. Pe șosele nenumărate găini și gâște Caii morți își arată copitele spre cer și burțile le sunt umflate ca baloanele. Milioane de muște înconjoară hoiturile. Mirosul dulceag și greu de cadavru nu ne părăsește nicio clipă.

Bolșevicii n'au mai avut timp să distrugă totul în calea lor. Poduri, sate si chiar liniile ferate au căzut intacte în mâinile noastre. Sute de cai fărăstăpân, slabi și părăsiți, pasc pe marginea drumului. Infanteria devine și ea călăreață. Se găsesc tractoare în stare bună. Li se adaugă căruțe și marșul devine motorizat. Parcă este o înaintare dintr'un coșmar delirant.

Infanteriștii, deși obosiți, mărșăluiesc pe șoselele desfundate. Rezistența lor la oboseală este fantastică. Totuși sunt în bună dispoziție și ne fac veseli semne cu mâna. Artileria grea motorizată sboară pe lângă noi. Noroiul este împrăștiat în toate părțile. Cântecul motoarelor nu mai încetează. Unde rămâne unul în pană, sar o sută de brațe să-l ajute. Camaraderia de arme își demonstrează de fiecare dată eficacitatea ei. Camarazii români ajută pe automobiliștii germani și viceversa.Ințelegerea între aliați se face cu ușurință.

Din toate părțile, din case și crânguri, din stuful bălților și din șanțurile drumurilor vin rușii cu brațele ridicate pentru a se preda. Sunt epuizați de acest marș gigantic. Ii trimitem în dosul frontului. Iși urmează drumul indicat fără nicio pază. Sunt bucuroși pentrucă războiul s'a terminat pentru ei. Am întâlnit și întâlnim mereu grupuri de sute de prizonieri.

Bolșevicii nu și-au îngropat cadavrele, care zac de-alungul șoselelor. Reîntâlnim mirosul dulceag și greoiu de cadavru și mii de roiuri de muște.
Mereu înainte!

Locuitorii satelor au fugit in marea lor majoritate. Colibele sunt goale. In curte se găsesc orătăniile fără stăpân. In grădină mugește o vacă, fiindcă ugerul e plin de lapte și n'are cine s'o mulgă. Nu-i timp de așa ceva. Mereu înainte.

Trecem prin ruine de case bombardate. Ici și colo focul fumegă. Coloanele de fum parcă sunt degete îndepărtate spre cerul de plumb. Aici civilii au vrut să organizeze un disperat războiu de partizani. Patruzeci de bărbați și femei au fost puși la zid, în conformitate cu legile severe ale curților marțiale.

Coloana se grăbește, inaintând pe uliți de țară, pe șosele și peste ogoare. Se fac câte patru, cinci sau chiar șase coloane. Un tablou măreț. Graba durează de câteva zile și numai ia sfârșit.

Facem o haltă de ajustare. Ne odihnim mădularele și ne frecăm ochii injectați de praf. Intr'un ochiu de apă noroioasă găsim un cal rănit intrat până la gât în noroiu. Ne privește cu ochii obosiți. Așteaptă în liniște sfârșitul. Bem și noi apă la fântâna asediată de infanteriști și plecăm grăbiți mai departe.

Incotro? Inainte. Tot mai departe.

EDGAR SCHUNN

Inchinare ostașului român

In liniștea deplină se deapănă fuiorul
Și în vâltoarea zilei roiau noi năzuințe;
Ecoul sfârtecării îngenunchia poporul
Ce'ntrezărea seninul atâtor biruințe.
Din freamătul durerii adânci
și greu crispate,
Din valurile furtunei ce-amenința ogorul
Un strigăt de alarmă
hotărîtor prin fapte,
Rostește Providența
și-apoi Conducătorul.
A fost porunca sfântă
ce s'a'ncrustat pe dată
In ființa hotărîtă a obștii românești
Ce-și va croi dreptatea
acum ori niciodată
Cu prețul ființei sale
și-al legii strămoșești.
Și când amenințarea cohortelor păgâne
A sângerat hotarul pe care-l străjuiai
Tu, demn ostaș al Țării,
tu, vajnice Române
Ai dat cu foc și sete
cum doar tu știi să dai.
Lăsat-ai fără'ndemnuri moșia,
plug și coasă
Ce ți-ai făcut din brațe unelte de oțel,
Cu care tu, bătrâne
și-ai tăi feciori de casă
Pornit-ați cruciada aceluiași sfânt țel.
Nici gândul greu de ură
a celor fără cruce,
Nici ploaia de șrapnele și gloanțe ucigașe
Nu ți-au învins elanul hotărîtor
de-a duce
Icoana țării tale pe plaiuri băștinașe.
Acolo, unde fiara din ființa omenească
Flămândă și'nsetată de sânge românesc
Și-a'nchipuit că poate cumva
să te'ngrozească
Pe tine, care'n cuget
porți crezul strămoșesc.
Pe tine, chip de vultur, senin și neclintit
Focar de tinerețe cu care-ai înfruntat
Puhoaiele vrăjmașe din Nord și Răsărit
Pe tine lumea'ntreagă
cu drag te-a admirat...
Și-acum privindu-ți fapta
departe de hotare
Jurăm pe sfânta cruce prin care-ai biruit
Că vom păstra de-apururi
o Românie Mare
Pentru-a cărei viață,
tu viața ți-ai jertfit!

Cpt. CONSTANTINESCU FLORIAN

Ostașii germani merg voioși la luptă

Sergentul Chiribucă

Sergentul Chiribucă Nicolae s'a îndrăgit de războiu ca de-o fată din satul lui, ca de fata care-a lăcrămat și i-a dăruit o iconiță când a plecat la mobilizare. Ii place războiul; s'a obișnuit cu el, ca în hora duminicilor. Când oblicește c'are să fie un atac, fierbe'n neastâmpăr. Stă, în gând, la înțelegere cu camarazii cu care trebue să pornească, face planuri cum și pe unde s'o ieie și râde. Râde de mulțumire. Și socotelile lui ies așa cum le adună.

— Măi băieți, plecăm iar, spune ostașilor câți au mai rămas din alte încercări.

— Plecăm, dom'sărjănt, cu dumneata să nu plecăm?

Rare sunt ceasurile de liniște. Atunci împânzește firea o pace adâncă, de arhondaric, cu ceva trist în ea, ca de înmormântare. După iadul tunurilor, după huetul brandt-urilor, după șuerul de codru al gloanțelor, pustiul care s'așterne dintr'odată, aduce o prăbușire în suflete.

Imprejur, pământul scormonit ca de cârtițe, însamnă gropi și movile din care se destramă aburi, împletind, cu colbul care cerne pe zare, un miraj ce tulbură. Ceasurile, sau o zi de liniște, n'aduc odihnă. Atunci, ori năvălesc gândurile și dorurile din urmă, ori grijele vin să poposească. Și multe și triste, ca din necunoscut.

Așa vreme nu place ostașilor și mai cu seamă sergentului Chiribucă. El a venit la războiu să lupte într'una și să-l isprăvească odată. Ori se isprăvește cu el și intră'n veșnicie sau într'un spital, ori cu bolșevicii.

Nu-i place repausul dacă e îndelungat. In clipele odihnei, soarele arde mai tare, zăduful apasă mai greu și'n ogoare e-o năbușeală de nu-ți poți trage sufletul. Atunci parcă s'aude și geamătul ușor al morții, înăbușit de largul văzduhului.

— Mult o să mai stăm așa mă băieți? înoadă vorba sergentul, că eu m'am săturat de șădere...

Cum a trecut Prutul, într'o dimineață ploioasă, și-a strâns grupa, s'a uitat la fiecare ostaș, parcă atunci i-ar fi văzut, a pipăit sacul de merinde, plin cu merele grenadelor, și-a rostit un singur cuvânt. Inainte. A fost mereu înainte, înfruntând toate greutățile, răzbind toate opunerile și izbutind s'ajungă cel dintâi, totdeauna, acolo unde primejdia era mai stăruitoare.

Din biruință 'n biruință a dus-o până la apa Nistrului. Aici, compania lui, compania 3-a, s'a oprit în fața iadului, deschis de toată armătura bolșevică.

Sub huetul de groază al tunurilor, bătrânul fluviu își îngropa poveștile, strecurându-se în cotiri, să poarte spre Liman vești bucuroase, c'au venit la el, să-l treacă, urmașii plăeșilor.

Dincolo, peste apă, ca niște uriașe broaște țestoase, stau cazematele, ascunse vărsând foc pe nări de oțel și cutremurând pământul cu bubuiturile miilor de ghiulele. Parcă din pământ izbucnesc obuzele, aruncate de puteri nevăzute, tăinuite sub ogoare cu holda'n înfloriri de aur.

Trebuiau, cu orice jertfe, astupate aceste guri ale morții.

— Domnule Căpitan, trec eu dincolo cu-ai mei, se roagă Chiribucă, scormonind un vârf de mustață.

„Ai mei" erau 9: o grupă de ostași aleși, după chitială.

Intr'o îngânare de zori, când se destrămau aburii de pe Nistru, prin horbotirea dimineții, sergentul și cu cei nouă izbândește să treacă apa și să cearnă grenadele peste întâile cazemate, ca'n urma lui Compania 3-a să prindă malul stâng și să facă un cap de pod. Aici, în Transnistria lui Duca Vodă, după cum le-a vorbit comandantul, sergentul Chiribucă ajunge alt om. Dușmanul aici e întărit strașnic; tunurile țin zid la malul apei, brandt-urile au întins în lung pânza de foc și cazematele, multe și toate, plouă schije, de nu-i chip să înaintezi. Și-o zi se 'ncheie și-o noapte se macină și celelalte companii nu reușesc să treacă. Bolșevicii întețesc focul, adună trupele, se 'mulțesc și se simt mișunând pe creasta pe care dimineața își deapănă lumina.

Cei rămași pe malul basarabean, după două zile de frământare, socotesc pierdută Compania 3-a. Intre ei și atăcători a crescut munte de colb din brazda răscolită și din fumul ce-și nărue ceața căptușind zarea. Și când grija era mai mare, căpitanul Tomescu Ion, comandantul, începu, prin semnalizare, alfabetul cunoscut. Ofițerul cere ajutoare, dar, mai cu seamă, muniții. Prea multe a cheltuit și îi e teamă să n'aibă cu ce rezista.

Imbucurați, cei din dreapta Nistrului umplu o barcă cu munițiuni și-o dau valurilor. Dar din văzduh cade o bombă și trimite barca'n adâncul răcoros.

Bine, grupa sergentului Chiribucă a făcut minuni la Bol-Molochis, a zdrobit o cazemată, două, dar acum parcă-i mai greu, mai ales văzând cum se'nputinează muniția. Acum, nu rămâne de făcut decât cum spune românul: Ori, ori... Comandantul înțelege că nu-i vreme de așteptare, și 'n dimineața cu răcoare, snop de furii, oștenii încep atacul, ajung trei cazemate, le distrug, aleargă, înflăcărați, aruncă foc, url mânie, ajung la baionete, izbesc cu ascuțișul și cu patul, răstorn, zdrobesc, înfrâng și cuceresc satul Bieloci. Pe urmă, în clipa de răgaz, până la desmeticirea vrăjmașului, scurt, restul trupelor trec Nistrul și-ajung în satul unde pe-un acoperiș fâlfâia drapelul țării.

Când oștenii s'au adunat în Bieloci, sergentul Chiribucă Nicolae era plecat cu grupa lui în patrulă. Apucase printre ogoare, printr'un lan de grâu cu spicul în copt, eși în luminiș larg, cercetă întinderea, apoi intră într'un ogor de floarea soarelui, într'o zăbușeală, de parcă fiecare floare ardea.

Și-a oprit grupa să răsufle și să se șteargă de sudoare. I-ar plăcea s'asculte molcoma unduere a florilor, dar departe url tunurile și-o duruire de pod umple văzduhul. Se chitea sergentul pe unde s'apuce tocmai când, ieșind în câmp, este întâmpinat de focuri. Obișnuit cu cercetarea, înțelege că bolșevicii îs mulți, ca la o companie. Și el, cu 9 inși. Cu 9 inși numai, dar aiștea 9 sunt hotărîți toți s'atace. Iși împarte grupa, o împânzește așa, ca să iasă oarecum o încercuire de focuri și începe. Trag într'una, fac salturi, se culcă și trag și iar salt, până s'apropie și pot arunca grenadele. A fost o ne mai pomenită luptă, până când cei 9 reușesc să pue'n fugă pe dușman, să ocupe creasta cu întăriturile ei și acolo sus, cei 9, să facă semnul crucii și să mulțumească Domnului. Cei 9, din care rămân numai 8, întru cât sergentul Chiribucă trimite pe soldatul Păun Ion să raporteze la Companie situația, așa după cum a învățat la teorie. Implinind datoria aceasta, dă ordin ca fiecare să-și caute adăpost și să fie gata „că nu se știe ce se mai poate întâmpla".

Păun Ion caută s'ajungă cât mai repede la companie, ca să se înapoieze, să nu rămâie împuținată grupa domnului sergent. Șueră gloanțe pe deasupra capului său, unele îi zbârnie pela urechi, până ce altul îi găurește piciorul.

N'are vreme să se bandajeze. Trebue s'ajungă cât mai repede la postul de comandă. Se târâe cum poate, ajunge si raportează.

Comandantul rămâne uimit.

— Cum Păune, ați atacat voi nouă, o companie?

— Și-am și biruit-o, dom'le căpitan.

Ofițerul râde, cu ochii'n lacrimi.

— Măi, ca naibii om îi Chiribucă aista.

Sus, pe creastă, Chiribucă și-ai lui, acolo unde stau epurește, aprind câte-o țigară și așteaptă pe Păun cu ordine. In locul lui Păun vin bolșevicii potop, împresoară creasta, rup legătura grupei cu compania și-atacă, mulți, îndârjiți, viforoși.

Dintr'o grupă vecină vorbește unul:

— Ce ne facem, dom'le sărjănt? Uite cum vin, frunză și iarbă. O să ne ieie prizonieri și o să ne chinuie...

— Da eu unde-s, măi camarade? Cât sânteți cu mine, nu vă temeți. Atacăm. Muniție avem destulă. Atacăm din spate, străpungem linia și ne'ntoarcem la companie.

Din om în om a trimis ordinul așa, cum scrie la carte și-a adunat grupa, le-a șoptit hotărîrea și târâș, prin zgomotul tunurilor și ploaia gloanțelor, s'a strecurat înapoia bolșevicilor și-a deschis foc viu din puștile mitraliere. Trag cei 8 cu sete, împroașcă bine, lovesc în dușmani și doboară, râpâe câte-o dată din toate armele, de parc'ar fi un batalion în atac. Și rusimea ține piept, trag și ei vârtos, dar trag în bobote, c'ai noștri sunt rari și puțini și moartea trece printre ei.

Atacul grupei ține 'ndelung, ține până ce bolșevicii înspăimântați și crezând c'au de-a lupta cu cine știe ce unități, o iau la sănătoasa. Sergentul Chiribucă, singur, cu pușca mitralieră 'n tragere, după ei, îi gonește, secerând mulți, fără glonț greș.

Când a văzut că ostașii lui au ajuns în marginea satului, încetează lupta și se retrage și el.

— Domnule sergent, a chicat rănit dom'caporal Bleuteș. Iacătăle cum se târâie...

Bolșevicii acum, văzând c'au fost înșelați, s'au adunat și trag, strâns.

Ca printre spice, printre gloanțe, Chiribucă face drum întors, ajunge caporalul, îl ia în cârcă și-l aduce la Companie.

— Să trăiți, dom'le căpitan, am adus grupa 'ntreagă, cu'n rănit...

Parcă era plăeșul din Cetatea Neamțului, în fața lui Sobieski, trufașul rege al Poloniei...

Numai după ce a aflat că soldatul Păun Ion a murit, c'a murit după ce a transmis situația, a 'nceput să plângă.

— Va să zică, grupa mea nu-i întreagă oftă Chiribucă.

Lasă că le plătesc eu...

— Și le-a plătit în fiecare zi. De cum se luminează, Chiribucă, cu grenade în sac și pușca mitralieră 'n mână, pleacă la vânătoare. Știe cum să se strecoare și pe unde, se furișează, se târăște, s'apropie, aruncă, trage și omoară. In fiecare zi și de mai multe ori.

— Măi Chiribucă măi, astâmpără-te, c'am să te prăpădesc.

— Lăsați, dom'le căpitane, n'aveți grijă...

Pe urmă, frământând ciotul musteții:

— Că trebue să mă țin de cuvânt, știți, cu fratele nostru Păun...

Ca să-l potolească i s'a dat, cu sila, un concediu, după ce i-a aninat de tunică decorația.

S'a dus acasă, și-a văzut pe cei dragi, le-a povestit întâmplări și după două zile a plecat.

— De ce pleci Neculai, că doar mai ai 4 zile?

— Lăsați, v'am văzut, m'ați văzut, aici eu n'am ce face. De mine îi mai nevoie acolo. M'așteaptă grupa.

S'a înapoiat pe front, repede, ca și cum ar fi întârziat.

Și s'a întâmplat să deie și peste două trei zile de liniște. Dușmanul e departe, trupa în odihnă. Mai stau oamenii și la vorbă. In înserare, când amvonul ceru lui își aprinde *candelele toate, se împletesc amintiri și râsete și glume*...

— Sergentu Chiribucă, ia spune, cum a fost atunci când te-au împresurat bolșevicii? îl sgândără câte-un gradat.

— Cum să fie? Ca la războiu.

— Bine, ca la războiu, dar tu ai făcut o ispravă care a uimit și regimentul.

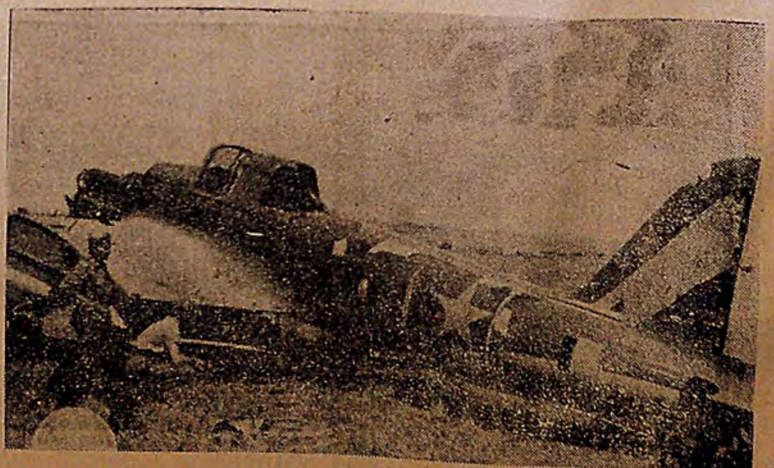
— Da n'am făcut cine știe ce ispravă.. Sânt alții care au făcut mai multe decât mine...

Și râde, zgândărind sfârcul de deasupra buzii, în noaptea care răsuflă liniște și coase, pe iia întunericului, fluturii rachetelor.

Cpt. rez. D. IOV.

Doină

Doină știu și doină zic:
De când am ajuns voinic.
Eu cu doina mă plătesc
De bir și de boieresc;
Tot cu doinișoara mea
De podveadă și belea.
Doină, doină, cântec dulce,
Dela mine când te-i duce?
Cin'te scoase'n calea mea,
Bată-te pârdalnica,
Că mi-ai secat inima
Și tu mi-ai scurtat vieața
Sărăcuț de maica mea!

Avion bolșevic distrus de trupele noastre

Eroii dela Krasnyj-Oktabr

Dela Slaviansk, detașamentul K... continuă să înainteze spre Vest, pe malul drept al Kubanului.

Peisajul este altul. Intinsul nesfârșit al stepelor este înlocuit de culmile dealurilor ce unduiesc în curbe line spre orizont. Aceste coline se ridică deasupra canalului Kurka și a malului drept al Kubanului, până la Temriuk, stăpânind toată priveliștea.

Pentru a ajunge peninsula Taman este neapărat nevoie de a trece canalul Kurka, ce curge prin fața noastră și se varsă în Kuban; trebue să se încalece dealurile din față, de unde rușii ne văd prea bine — și trebue cucerit orașul Temriuk.

Intre noi și canalul Kurka se înșiră satele: Korschewski, Otrub și Sawinstelnikow.

Colonelul K., care dealtfel conduce în prima linie toate operațiunile de pătrundere în Taman, hotărăște ca satele acestea să fie cucerite, și în dreptul fiecăruia să se facă un cap de pod peste Kurka.

Fostul regiment de roșiori al colonelului K. este în contact cu inamicul, pe care-l fugărește spre satul Korshawskij. Rușii se retrag în grabă, lăsând câmpul acoperit de cadavre. Ai noștri înaintează cu băgare de seamă, în trăgători, pentru a nu intra cu grămada în snopul automatelor rusești.

Când primele noastre elemente ajung pe liziera acoperită a satului, în locul artileriei care ne bătuse de pe dealurile din față, un baraj de arme automate și de brandturi constrânge toată lumea să se culce la pământ.

Situația este grea — nu atât din cauza rezistenței inamice, cât pentru faptul că în față se întinde una din acele liziere acoperite de un sat unde vizibilitatea este foarte redusă.

Pe flancul stâng, două tanchete reușesc să se infiltreze în cercul de rezistență a inamicului; însă sunt scoase imediat din luptă. Pe spărtura începută, grupa de protecție a tanchetelor, în frunte cu sergentul Lazăr Dumitru, reușește să pătrundă între primele case. Se cațără cu nădejde de o geană de pământ, unde pune în bătaie pușca mitralieră. Nu-i pasă de sângele ce i se prelinge pe gât, unde l-a șters un glonț, pentrucă a reușit să prindă în snopul armei sale toți servanții dela o mitralieră rusească.

Apoi, cu vioiciune se repede spre casa din stânga și aruncă două grenade pe fereastră. Arma automată dinăuntru a amuțit. Un brandt cade la trei pași de el. Atins de schije la mâini și la picioare, bravul sergent este evacuat.

In același timp artileria noastră grea distruge cele mai bine fortificate case-cazemate, pe centru. Incep să pătrundă cu toții pe spărturile făcute. Maiorul H., văzând că s'a rupt ghiața, împinge ecadronul locot. Florescu Romul în spatele satului și între canalul Kurka. Imediat după aceasta, printr'o luptă înverșunată de curățire, satul este ocupat, casă cu casă.

Inainte de lăsarea serii, poziția de noapte se cramponează la teren dealungul malului, de unde se poate supraveghea mai bine canalul.

Rușii au bombardat toată noaptea satul cu artilerie, cu brandturi și cu aviație, crezând că suntem și noi acolo. Regimentul și pionierii de asalt așteptau cu nerăbdare, în jurul bărcilor ascunse sub mal, semnalul de trecere.

In fața era canalul ce trebuia trecut sub focul inamicului, iar în fund se ridicau dealurile. In stânga, dealungul canalului, se întinde satul Krasnij-Octabr; iar în stânga, tot peste canal, un teren acoperit, ce se termina cu mamelon, în fața unui kolhoz.

Dimineața acestei zile de 20 August se arăta foarte frumoasă. Cele dintâi raze sărutau roua câmpurilor. Natura nu părea a lua parte la agitația din jur. La ora H, minus x minute, artileria noastră a început să tragă, trezind ecou prelung de bubuit în depărtări. Țărmul și satul din față au început să fumege din mai multe părți deodată.

Impins de o mână nevăzută, locot. Florescu Romul da cel dintâi exemplu deasupra, pe mal, în furtuna de fier și de foc ce se vărsa asupra noastră. Malul de sub noi era sfârtecat bucată cu bucată de brandturi și proiectile de artilerie grea.

Pionierii, susținuți de armele automate, alunecă cu o iuțeală fulgerătoare spre argintul apei.

In momentul acela, iadul întreg s'a deslănțuit. Proiectile de tot felul cădeau, de parcă ne-a ajuns sfârșitul pământului.

Plutonul de pionieri germani care în momentul acela lansau bărcile pe apă, a fost greu încercat. Ai noștri, cu bărcuților lor mai mici, au scăpat mai ușor. Lopătează cu spor spre celălalt mal, în timp ce lovituri de brandt și de artilerie, căzute alături, ridică munți de apă.

Moartea a început să ne rărească. A căzut sergentul Ciofu Constantin, a căzut îndrăznețul fruntaș Cociu Mihai, — au căzut și alții...

In momentul când primele două bărci au ajuns pe malul celălalt și pornea o serie nouă, mai multe schije de brandt rănesc pe bravul locot. Florescu, care era sufletul întregii acțiuni.

O clipă de șovăială... însă numai o clipă, pentrucă maiorul H..., comandantul regimentului, cu intuiția cea mai perfectă a câmpului de luptă, se aruncă curajos în prima barcă și trece dincolo. Așa cum era, în cămașe, cu mânecile suflecate și numai cu câțiva oameni, înaintează, în frunte, lărgind și susținând capul de pod. Pe noi ne cheamă dealurile din față și Rușii știu prea bine că, dacă menținem capul de pod și trupe suficiente se scurg pentru a încăleca dealurile, atunci ei au pierdut partida. Cine-i stăpân pe dealurile din față, acela domină poziția până la Temriuk.

Dinspre satul din stânga și kolhozul din dreapta, un contra-atac extrem de viguros se îndreaptă împotriva noastră. Oamenii încep să ezite, trăgătorii se ascund cu capul în pământ. Brandturile și obuzele cad peste noi, cum scuturi prunele din prun. Inamicul trage numai dela o sută de pași, dintr'un păpușoi mare și des, din față.

Soldații văd că trebue să se retragă, târându-se dea-îndărătelea, pe burtă.

Atunci maiorul H..., care nu s'a culcat o clipă, pentru a se feri, pe un ton neaoș moldovenesc, imploră ca cel mai autentic Rege Leiar al luptelor: „Bine, mă băieți, acu vreți voi să compromiteți frumusețea de cap de pod?!... Și, pornește cu brațele goale spre păpușoiul din față. Ca vrăjiți, oamenii aceștia, căliți in lupte, au sărit alături de comandantul lor.

Contra-atacul a fost respins în zece minute; capul de pod era definitiv stabilit. „Să vie G-ul...''! Și maiorul își dă raportul: Atențiune, atențiune!.. Korne de Harconiță, Korne de Harconiță. Capul de pod este definitiv stabilit. Stop, ta-ti-ta, trec la recepție, stop, ta-ti-ta.

Slt. rez. MIHALCA A. VASILE

Impărțirea corespondențelor pe front, prilej de bucurie

28 de sburătoare bolșevice doborîte numai în 30 de minute

Armata germană a avut până mai zilele trecute o puternică bază aeriană în cotul Donului. Pe același aerodrom se găsea și o escadrilă română, care avea misiunea să sprijine operațiunile diviziilor românești.

Din zori și până noaptea târziu, decolau de pe acest aerodrom zeci de avioane de vânătoare și de bombardament.

Fiecare ieșire la inamic se termina în mod victorios. Coloanele, observatoarele, bateriile, toate lucrările de apărare ale bolșevicilor, erau nimicite cu bombe de diferite greutăți.

Această năvală uriașă a sburătoarelor germane a provocat, așa cum era firesc, o mare panică în rândul armatelor lui Timoscenco, hotărâte să nu cedeze o palmă de pământ.

Coloanele au rupt rândurile și au luat-o la fugă spre Volga, străbătând stepa Kalmuci, în goană nebună de cazaci.

Când și-au revenit oarecum în fire, comandamentul bolșevic a trimis câțiva piloți să descopere aerodromul, de unde, săptămâni dearândul, trupele roșii au fost nimicite.

Nu se știe dacă aceștia și-au îndeplinit misiunea, sau dacă alții care au sburat în neștire deasupura cotului Donului au descoperit întâmplător aerodromul.

Fapt sigur este că într'o dimineață, spre ora patru, au apărut douăzeci și opt de avioane de vânătoare și de bombardament, hotărîte să radă de pe fața pământului puternica bază aeriană germană și română.

După ce au bâzâit câteva minute deasupra aerodromului, avioanele s'au răspândit să atace așa cum scrie la carte. Numai că lăcomia de a face prea multă pagubă le-a fost fatală.

Flakurile, necruțătoarele apărătoare antiaeriene, au prins să glăsuiască pe neașteptate, iar două, numai două Messerschmituri de vânătoare s'au ridicat, cu toată viteza dela teren, să dea o luptă disproporționată cu cele douăzeci și opt de sburătoare inamice, parte din ele fabricație americană.

Intr'o clipă, formația bolșevică a intrat în panică. Câteva bombardiere și-au lăsat bombele la întâmplare, iar celelalte au încercat s'o ia la fugă

Dimineața incepea rău pentru sburătoarele bolșevice. Aproape din minut în minut se prăvălea la pământ câte o harabae.

Flakurile și Messerschmiturile se țineau scai de inamicul care îndrăznise să le atace.

Aparatele sovietice, în special cele de vânătoare, înzestrate cu două tunuri și două mitraliere la aripi, se mișcau greoaie, în timp ce păsările metalice germane se roteau ca un uliu și atacau într'una cu armele de bord.

Punctul slab al harabalelor sovietice de tip american a fost decoperit lesne. La bord nu se afla decât pilotul, a cărui cabină, blindată, îl ferea de orice lovitură; însă, coada avionului neavând nicio apărare, se oferea minunat pentru proiectilele antiaeriene și armele de bord germane.

Lovite cu înverșunare în acest loc, sburătoarele plecate de pe aerodromul din Stalingrad nu mai aveau norocul să se mai înapoieze acasă. Toate bombardierele și avioanele de atac s'au prăvălit în lunca Donului sau în drum spre Stalingrad.

Câțiva piloți s'au aruncat cu parașuta. Ei au fost făcuți repede prizonieri. Din declarațiile lor rezultă că au fost aduși la Stalingrad din Urali și vârâți în foc fără să aibă pregătirea necesară unui bun pilot.

Dealtfel, oricâtă experiență ar fi avut, ei nu ar fi putut ține piept așilor germani, care în cea mai mare parte și-au făcut ucenicia în războiul din Spania. Superioritatea s'a văzut imediat. Din 28 de sburătoare nu s'a mai ales nimic în mai puțin de 30 de minute.

Pentru aviatorii de jos, lupta aceasta aeriană, care a vrut să fie nimicitoare prin caracterul ei surprinzător, a însemnat, la o oră când soarele abia pâlpâia pe cerul rusesc, un spectacol de o rară frumusețe și o dovadă în plus, că inamicul nu poate isbuti nimic, oricare ar fi împrejurările.

Singurele victime ale năprasnicilor piloți bolșevici au fost peștii dintr'o baltă vecină cu aerodromul. Bombele au oferit sburătorilor germani un vânat gratuit de patruzeci kilograme de pește.

Lecția pe care au primit-o cele douăzeci și opt de avioane sovietice a fost atât de înspăimântătoare, încât comandirii dela Stalingrad n'au mai încercat, în zilele următoare, să se mai apropie de aerodrom, deși după cum au mărturisit piloții prizonieri, urmau să bombardeze baza aeriană până la distrugerea ei totală.

Numai teama de a nu se mai repeta drama celor 28 de sburători a pus punct oricărei noi încercări, ceea ce a însemnat o recunoaștere categorică a neputinței, nu de a se bate, ci măcar de a ține piept aviatorilor aliați.

Trupe spaniole trec un râu pe frontul de răsărit

Moş Florică Cojoacă

Il numesc așa cum camarazii săi îl strigau, deși caporalul Cojoacă Florea nu era de loc „moș". Sau cel mult era moș, în măsura în care noi toți ceilalți eram copii. Porecla asta îi era deci dată numai în virtutea a câțiva ani, foarte puțini, ce stătea între noi.

Dar Cojoacă luase în serios gluma și încetul cu încetul părerile lui era greu să le mai discute ceilalți. De altfel, avea în el toată dârzenia aprigă a țăranului român, dârzenie în care inteligența se unea cu încăpățânarea și gluma se îmbina cu gândul sfătos, isvorât din experiența vieții. Cu asemenea calități era greu în primul rând să fii comandantul caporalului Cojoacă. In fața lui te simțeai mereu la examen, la un examen din care ai puține șanse de a scăpa cu fața curată. Pentrucă nevinovată și spusă cu aer de clacă, gluma lui se putea întoarce leșne în ascuțiș de ironie care te crestează greu.

Mic și îndesat, cu ochii ce alergau pretutindeni iscoditori și descoperitori, marea mândrie a lui Cojocă era de a fi țăran, mândrie pe care o arunca oricui ca pe-o mănușă ce se așteaptă ridicată. Imi amintesc și-acum de serile când vreunul din ceilalți ostași — bucureștean deobiceiu — cuteza să ridice mănușa acestei provocări rurale. Indârjirea lui căpăta duritatea pietrei și inflexibilitatea fierului, până ce cutezătorul ceda. Atunci un zâmbet de siguranță îi apărea pe buze și împăcarea se făcea imediat.

Dar dacă mândria lui de om era faptul de a fi țăran, mândria militară era determinată de funcția lui de ochitor la tunul Breda. Și desigur cu foarte multă dreptate (dar și cu un dram de exagerare), caporalul Cojoacă nu admitea că ar putea exista ceva mai complicat, funcție care să ceară mai multă pregătire și mai multă experiență, ca aceea a lui. De aceea nici nu prea era mielușel nevinovat când vorbea cu cei mai mari în grad ca el.

Mai mult decât galoanele, cunoașterea perfectă a tunurilor acestea îți dădea dreptul la ascultarea caporalului Cojoacă. De aceea cred că primul meu succes militar a fost acela din ziua când (după vreo două viforoase săptămâni, sublocotenentul Nicu Cercel mă făcuse părtaș al lui la cunoașterea tuturor tainelor tunului și ale tragerilor cu el), am putut să comand caporalului Cojoacă, fără a stărui lângă mine imaginea panicei în care m'ar fi aruncat un zâmbet și o vorbă a lui Cojoacă.

Dar lunile de concentrări, de pregătiri și așteptări, de marșuri și iarnă, au trecut ca un vis, urmate de cele de front. Și aici, chiar din prima zi, caporalul Cojoacă și-a dovedit spiritul întreprinzător. Cred că nu trecuseră 24 ore dela intrarea pe poziție și l-am văzut apărând în niște cismulițe militare, noi. Cismulițe care totuși la statura lui îi ajungeau până la genunchi și care m'au dus deodată la o carte a copilăriei, cu poze multe, între care — pe o pagină întreagă — „motanul încălțat", ajutorul neprețuit al flăcăului biruitor.

De atunci nu am mai putut deosebi niciodată pe moș Florică de imaginea motanului încălțat din basm și faptul acesta mi l-a făcut și mai drag.

A urmat zile grele și zile de biruințe, zile cu nori și zile cu soare senin de primăvară. Moș Florică Cojoacă a rămas pretutindeni și mereu același. Il revăd în satul acela (care azi nici nu mai există), de pe malul Donețului. La Soreduy, Donețul se trecoară printr'o luncă care marchează bucla lui cea mai dinspre răsărit. Acolo, jos, era tunul la care ochia Cojoacă; acolo, coboram prin râpe, în care întunerecul nopții mă făcea adeseori să bat mătănii, dela celălalt tun, pentru a-mi vedea „băeții", dar mai ales pentru a sta de vorbă cu „moș" Florică, în timp ce vântul adia dinspre pădurea dela Schervony-Schachter și gloanțele picurau stropi de licurici pe la urechi.

Și tot acolo, în Soreduy, moș Florică a înregistrat prima lui înfrângere. Fumând o țigare de foi, unul a exclamat: Parcă ar fi havane! Moș Florică n'a înțeles prea bine, dar în casa jumătate dărâmată, jumătate desvelită și mereu bătută, în toate colțurile, de proiectilele inamice — i-am auzit glasul molatec: Curat cabale!

Sub impulsul lui Spedea („sârbul" — cum îi spunea Cojoacă, ostașul acesta de admirabilă conduită, „gafa" lui Florică a făcut ocolul tuturor și moș Florică a trebuit să tacă — pentru prima dată — în fața glumelor orășenilor.

A trecut însă curând, biciuite de nerăbdarea noastră de a ne vedea dincolo de Doneț.

In dimineața lui 22 Iunie, când firele de lumină abia pătrundeau din spatele pădurii, moș Florică Cojoacă trăgea voinicește cu tunul în cazematele rusești.

Trăgea cu o furie pe care nu i-o cunoșteam și fiecare proectil care ajungea ținta (și rar, câte unul să n'o atingă), fiecare cazemată lovită, fiecare rus fugar mi-era anunțat cu o voce ce vroia par'că să acopere tot haoticul zgomot al luptei.

Poate că în incordarea supremă a acestei trageri, moș Florică presimțea ceva. De aceea nu-l puteam opri, de aceea fiecare ordin era urmat de o privire îndurerată: — Incă unul, domnule elev! Căci odată cu încetarea focului, în timp ce tunurile erau pregătite pentru a fi trecute peste Doneț, un proiectil inamic s'a proptit, cu zgomot infernal, lângă tunul caporalului Cojoacă.

Rănit la braț și spate, moș Florică n'a descurajat. Și-a luat „bocceluța" cu echipamentul lui și s'a suit într'o mașină, luat de un camarad german. Era semnul marei lui încrederi în armata aliată. Dar era poate prea târziu. Căci moș Florică nu s'a mai întors. Nu s'a întors la noi, așa cum n'a plecat în țară (cum poate i-a fost gândul în ultimele lui ore). Ci a rămas acolo, în pământul Ucrainei, o cruce stingheră de țăran român care a dus până la mii de km de Țară vrerea lui, gluma lui, inteligența lui, dar mai ales dârzenia lui de cremene și pe care le-a lăsat acolo, mărturie pentru istorie și pentru însoritul și împărătescul nostru mâine.

Plot. t. r. COSTIN I. MURGESCU

Atacul cu avioane Stuka pe Volga

Inainte cu mult de răsăritul soarelui, automobilul nostru răscolea praful șoselii care merge paralel cu linia de fier și care ne duce în sectorul de luptă al diviziilor românești.

Am trecut pe lângă o gară ruinată, unde bolșevicii, înainte de retragerea lor grabnică, puseseră foc și la o magazie de cereale. Magazia fumega și acum.

Pe neașteptate auzim sgomotul îndepărtat de avioane. Trebuia, să fie după sunet, aparate Stuka. Sărim din automobil ca să privim bolta cerului. Exact: vine o întregă escadrilă!

Unul din noi strigă:

— Fraților, sunt 54 de Stuka. Vai de Ivan!

Șoimii de fier sboară mândru deasupra capetelor noastre. Treptat, treptat se desfășoară în două lungi șiruri. Primele avioane se întorc și ultimele sboară cu viteză redusă. Cele două șiraguri formează astfel două cercuri, care par roțile unei mașini gigantice.

Un cerc se îndepărtează spre răsărit, până când mașinile par niște cocoare.

Al doilea cerc rămâne în apropiere. Incepe picajul. Ca o pasăre de pradă, care se repede asupra prăzii sale, așa cade primul avion Stuka! La câteva sute de metri depărtare de pământ, pilotul redresează aparatul. Sub el apar coloanele de praf și fum. E locul unde a căzut bomba. Imediat apoi se aude și explozia.

Noi nu mai urmărim exploziile, ci numai șoimii sălbateci care dau târcoale prăzii, picând cu ghiarele deschise.

Lovitură după lovitură și explozie după explozie. Pe tot pământul bombardat trebue să fie iadul. Ivan, îți trimitem și noi salutul matinal de arme!

Ultimul avion și-a aruncat bombele la locul indicat și se ridică spre cer. Și, apoi, reîncepe jocul minunat al picajului, al redresării și al sborului celor 27 avioane Stuka. După bombe începe atacul cu armele de bord. Se execută acum munca pilduitoare și sârguincioasă tipic german. Așî dori să strâng mâna și să felicit piloții, admirabili flăcăi, piloți ai acestor admirabile aparate!

Pionierii de asalt români porniți la drum, pe un camion, sunt într'un entuziasm de nedescris. Fețele lor arse de soare și dinții albi, strălucesc în zâmbete de satisfacție. După munca prealabilă a camarazilor din arma aviatică, pornesc cu plăcere la atac.

Alăltăieri seara au distrus opt cazemate bolșevice, la lumina lunii. Astăzi, cu toată apărarea înverșunată a inamicului, au distrus iarăși câteva cuiburi de rezistență ale inamicului.

Câteva zile mai târziu, am avut ocazia să privim opera de distrugere a avioanelor Stuka. Gara satului X. a fost țelul principal al atacului. Bombele au căzut peste un tren lung, încărcat cu muniții și cereale. Schijele mari aflate lângă linii sunt mărturia muncii solide prestate de Stuka. Trenul a ars în întregime până la ulimul vagon. Resturile unor vagoane de benzină arată găurile făcute de gloanțele mitralierelor. Aceste vagoane au fost incendiate și nimicite.

Din magazii n'a mai rămas decât cenușă. Numai zidurile gării și turnul de apă stau în picioare; turnul este lovit și s'a aplecat într'o parte, încât din depărtare ai impresia că vezi priveliștea turnului oblic din Pisa. In cisternele subterane a mai rămas o cantitate de benzină neatinsă de incendiu.

Prizonierii luați sunt ocupați cu scoaterea și strângerea materialelor părăsite, ca: mitraliere, brandturi, tancuri, arme automate, puști, tot soiul de munițiuni. Alții evacuează mormanele de moloz ale caselor distruse din jurul gării sau îngroapă hoiturile de cai. Pompa de apă și turnul s'au pus în funcțiune. Se lucrează pretutindeni și se pune ordine, deși gara se mai află din când în când sub focul artileriei bolșevice.

Tocmai pe când ne aflam la etajul III al turnului de apă și admirăm priveliștea, bolșevicii au tras într'un han, la câteva sute de metri de noi. In depărtare se zărește un lanț de dealuri. In spatele lor nu este Stalingradul?

Indicatorul de distanță pe care îl găsim într'un sat la o oră de mers cu mașina, confirmă presupunerile noastre. Pe indicator stă scris cu litere mari: spre Drezda 2.425 km, spre Stalingrad 75 km.

Câțiva ostași s'au oprit și râd satisfăcuți, când citesc inscripția, frumos pictată. Cel care a făcut-o avea humor. Poate că se află acum cu unitatea sa pe Volga, la 2.500 km, departe de Drezda, orașul său natal.

Călătoria noastră continuă. Din nourii de praf își fac fantomatic apariția prizonierii ruși. Oprim și observăm, după ce-a mai dispărut praful, că este vorba de un transport relativ numeros.

Un soldat german care îi conduce, într'o căruță, ne informează că sunt peste 2.500.

Are cu el și cinci femei îmbrăcate militar.

In altă căruță vedem alte cinci femei. Unele par umile și resemnate, altele surâd obraznic. Căutăm zadarnic urmele feminității pe mutrele lor. Mândria feminină a dispărut din paradisul sovietic.

In timp ce asistăm la defilarea cortegiului de prizonieri unul dintre ei vine spre noi și cere foc, în limba germană, pentru țigara învelită în hârtie de ziar. Ochii oblici, pielea galbenă și părul negru și tare trădează pe mongolul autentic. Se înțelege mirarea noastră când l-am auzit vorbind nemțește.

Ne explică imediat că a crescut împreună cu copiii germani pe Volga. De mic a fost luat și crescut de un țăran german în gospodăria lui. Vorbește un dialect așa cum se pronunță prin Banat.

Toamna trecută, ne spune el, populația germană de pe *Volga* a fost transportată în exil, în *Kasakstan*, și în Siberia. In satele lor au venit evreii. Dar nu muncesc nimic, bolșevicii le-au adus lucrători din toate părțile, care asudă din greu pentru jidani. Iar jidanii ce fac? Beau, mănâncă și lenevesc toată ziua.

Il întrebăm:

— Unde este mai bine? La nemți sau la Ruși?

— Mai bine-i acasă, în gospodăria noastră, pe Volga!

De fapt, vorbește mai bine limba germană decât limba rusă. Limba germană îi este de drept limba maternă. Ne întreabă dacă stăpânul său se va mai reîntoarce din Siberia.

Il întrebăm dacă soldații ruși primesc mâncare bună. Exclamă:

— Da de unde! Două sute de grame de pâine pe zi și apă!

— Da carne?

— Nimic, o mănâncă domnii cei mari, comisarii și Stalin!

— Dar acum, ca prizonieri, primiți mâncare bună?

— Acum, da! și surâde cu mutra lui asiatică.

A ajuns om mare, este tălmaciu și exploatează situația cu șiretenia lui mongolică.

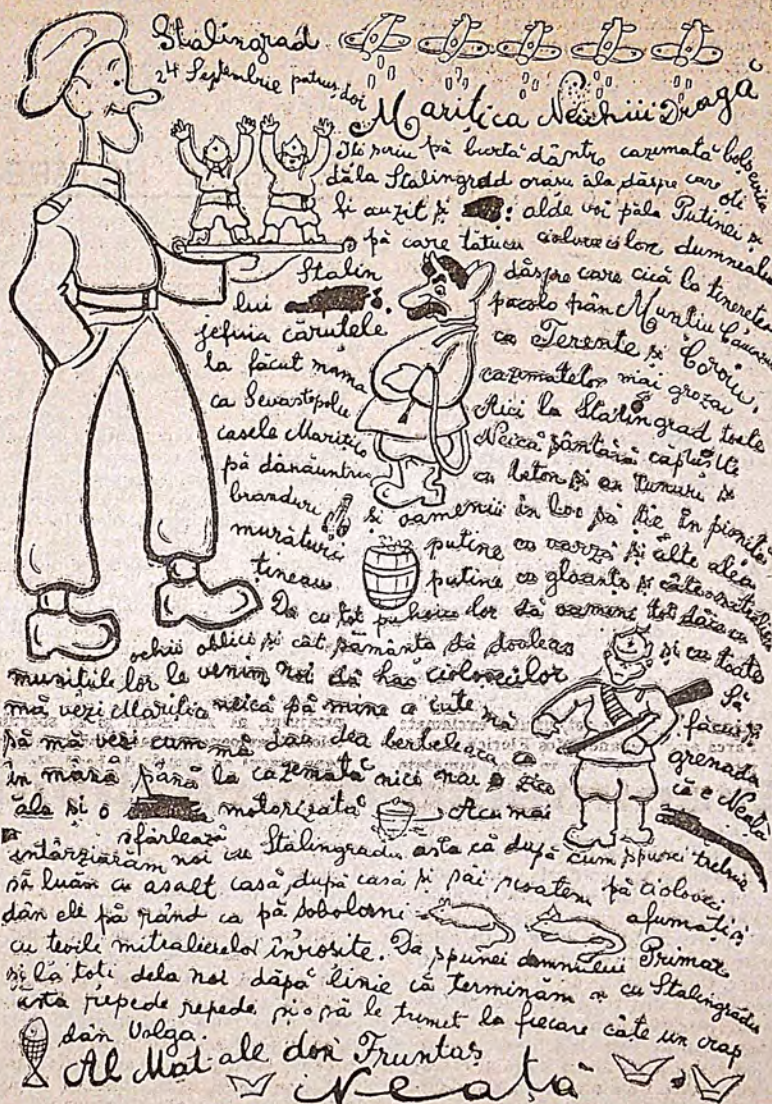
Atacul împotriva bolșevicilor s'a intensificat astăzi, sovieticii din sectoarele izolate, pun din când în când rezistență, dar sunt repede lichidați. Eri noapte, au venit două tancuri sovietice până în preajma satului, pe care trupele germane îl ocupaseră în ajun. Când au mirosit rezistența, au părăsit tancurile, intacte, încărcate cu munițiuni, și arme și au fugit pe jos. Totul este zadarnic. Destinul hoardelor bolșevice este pecetluit pe Volga inferioară.

Plut. t. r. HANS WOLFRAM HOCKL

PAGINA VESELĂ

Epistoliile fruntaşului Neaţă

Stalingrad 24 Septembrie patruş doi

Mariţica Neichii Dragă

Iţi scriu pă burtă dântr-o cazemată bolşevică dăla Stalingradd oraşu ăla dăspre care oi fi auzit şi [redacted]: alde voi pă la Putinei şi pă care tătucu ciolovecilor dumnealui Stalin dăspre care cică la tinereţea lui [redacted] păcălo prân Munţiu Caucazu jefuia căruţele ca Terente şi Coroiu la făcut mama cazematelor mai grozav ca Sevastopolu. Aici la Stalingrad toate casele Mariţico Neică sântară căptuşite pă dănăuntru cu beton şi cu tunuri şi branduri şi oamenii în loc să ţie în pivniţă murături putine cu varză şi alte alea ţineau putine cu gloanţe şi câteva şrapnelişi. De cu tot puhoiu lor dă oameni toţi dăia cu ochii oblici şi cât pământa dă doleas şi cu toate muniţiile lor le venim noi dă hac ciolovecilor. Să mă vezi Mariţica neică pă mine a cute mă făcui şi să mă vezi cum mă dau dea berbeleaca cu grenada în mână până la cazemată nici nu zice ăla că e Neaţă şi o [redacted] motorizată. Acu mai sfârleaz întârziarăm noi cu Stalingradu ăsta că după cum spunei trebuie să luăm cu asalt casă după casă şi săi scoatem pă ciolovecii dân ele pă rând ca pă şobolani afumaţi şi cu ţevile mitralierelor înroşite. Să spunei domnului Primar şi la toţi dela noi dăpă linie că terminăm cu Stalingradu ăsta repede repede şi o să le trimet la fiecare câte un crap dân Volga.

Al Mat-ale doi Fruntaş Neaţă

Glume

Pe ocolite

— Ah, d-le Popescu, de-ai ştii ce am visat!... Se făcea că era în noaptea de Bobotează, când drept-credincioşii văd cerul deschis. Amândoi ne cununam la biserică şi d'acolo plecam în voiaj la Predeal. Nu cumva şi d-ta ai visat la fel?

— Mulţumesc lui Dumnezeu, domnişoară, până acum aşa vis urît n'am avut.

Intre femei

— Ia priveşte dragă la Ioneasca, văduvă de trei luni şi s'a şi măritat.

— Şi când te gândeşti că la înmormântarea lui bărbatu său n'o puteai opri din plâns?!

— Păi aşa sunt spăsitele astea ca lemnele verzi în sobă: la un cap ard, iar la celălalt fâsâie apa şi plâng.

Servitoare

— Mariţo, am auzit că Duminică ai fost la teatru. Era frumoasă piesa?

— Foarte frumoasă, coniţă, am râs de m'am prăpădit!

— Ce ţi-a plăcut mai mult?

— Actul al doilea, când slujnica îşi ocărăşte stăpâna şi ea nu zice nimic.

Intre soţi

— Aoleo, nevastă, iar mă apucară reumatismele, are să plouă!

— Să ştii că am să divorţez.

— De ce?

— Fiindcă înadins te apucă reumatismele, ca să plouă de câteori vreau eu să merg la plimbare.

Ghicitori

De n'aş fi eu
Nimeni n'ar trăi pe lume.
(Aerul).

Şade în vârf de nuia
Şi nu se teme c'o cădea.
(Aluna).

Lungă şi lată
Nu stă niciodată.
(Apa).

Ochii dracului
Moartea omului.
(Banul).

Deasupra pădure
Dedesubt prescure.
(Cartofii).

Patru bat, opt opintesc
Mii şi sute se clătesc!
(Berbecii când se bat).

Sus lună şi răsună
Jos oamenii s'adună.
(Biserica).

Fumul dracului
In capul omului.
(Beţia).

Toie 'ntinse
Ghemo strâns.
(Pepenele).

Strigături

Zis-a lelea că mi-a da
Bani un pol, de-o voiu juca
Leleo strâmbă de mijloc,
Dă'ncoa banii să te joc!

*

— Pe'nvârtite cu putere!
— Vai mi-e teamă de cădere.
— N'avea teamă că-i cădea
Cât îi fi pe mâna mea!

*

Bată-vă picioare moi
Cum să joc de-acum cu voi?
Că eu dau să vă'ndreptaţi,
Voi... mai tare vă strâmbaţi!

*

Astă fată joacă rău,
Să o joace tatăl său!
Astă fată joacă bine,
Mă învaţă şi pe mine!

Zicători şi proverbe

Buturuga mică răstoarnă carul mare.

•

Merele rele strică pe cele bune.

•

Limba dulce mult aduce.

•

Ulciorul nu merge de multe ori la apă.

•

Omului nimic nu-i cu neputinţă când vrea cu stăruinţă.

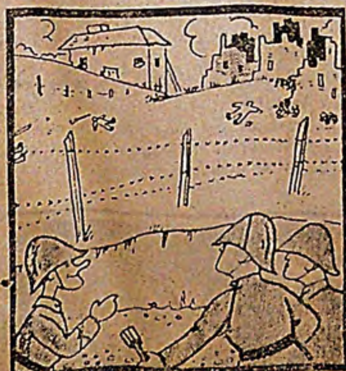
Neaţă camuflat

Ciolovecele: Unde o fi Neaţă ăla, să-l vedem cât de chipeş e că cică nu seamănă cu mopşii noştri.

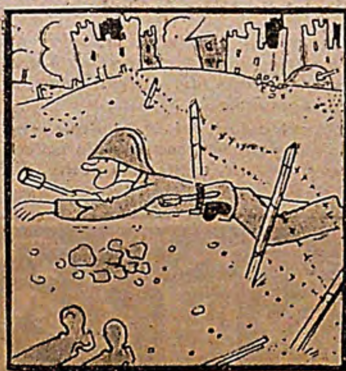
Păţaniile fruntaşului Neaţă

de Neagu Rădulescu

Sublocotenentul: Cum să luăm noi casa aia, că bolşevicii au transformat o în cazemată.

Neaţă: Las' pe mine, domnule sublocotenent, că am o idee!

Neaţă: O să mă târăsc aşa încet pe burtă, să nu mă vadă, şi să încerc să mă caţăr pe casă...

— Până acum e bine! Să vedem d'acum încolo... Să-mi dau drumul cu băgare de seamă.

— Sus mâinile, ciolovecii, că a căzut din cer pă coş la voi chiar don fruntaş Neaţă în persoană!

Faptele săptămânii

DIN ŢARA

ÎN URMA DECORĂRII d-lui general Petre Dumitrescu, de către Führerul Adolf Hitler, cu insigna crucea de cavaler al „Crucii de Fier", d-l Mareşal Ion Antonescu i-a trimis următoarea telegramă:

D-lui General Petre Dumitrescu, Comandantul Armatei a III-a

Vă felicit călduros, d-le General, pentru înalta distincţiune cu care Führerul Marei Germanii, a răsplătit meritele d-voastră şi bravura trupelor pe care le comandaţi.

D-voastră şi tuturor ostaşilor Armatei vă trimit din inimă cele mai bune urări de sănătate şi isbândă, în lupta dusă pentru salvarea credinţei noastre şi pentru făurirea viitorului Neamului.

Mareşal Antonescu

MONEDELE de metal în valoare de 250 lei, cu chipul Majestăţii Sale Regelui Mihai I, nu mai circulă decât până la 30 Septemvrie 1942. După această dată cu aceste monede se pot plăti impozitele, dar numai până la 31 Decemvrie 1942.

SE AUTORIZĂ Casa Oştirii ca să acorde din fondurile sale împrumuturi ofiţerilor pensionaţi şi urmaşilor acestora cu drepturi la pensie, chiar dacă nu sunt membri ai Casei Oştirii, în vederea aprovizionării lor cu lemne de foc sau alt combustibil necesar gospodăriei lor în iarna anului 1942—1943.

Se autoriză Institutul general de asigurare, economie, credit şi asistenţă al funcţionarilor şi pensionarilor publici, să acorde din fondurile sale împrumuturi tuturor pensionarilor publici, în vederea aprovizionării lor cu lemne de foc sau alt combustibil necesar gospodăriei lor, în iarna anului 1942—1943.

Împrumuturile se vor acorda în condiţiunile care se vor fixa de consiliile de administraţie respective ale acestor instituţii.

ÎN TIMP ce întreaga ţară şi-a dat obolul pentru ajutorul de iarnă al ostaşului, pe front unii ostaşi din diferite unităţi au strâns sume de bani pe care le-au trimis familiilor camarazilor căzuţi în luptă.

Astfel ofiţerii şi trupa regimentului 2 artilerie au strâns peste 300.000 lei, cei dela 9 artilerie, au strâns 140.000 lei.

D-L GENERAL Gheorghe Dobre a fost numit ministru al înzestrării armatei şi producţiei de război.

PE LÂNGĂ batalionul de gardă al Conducătorului a luat fiinţă de curând o şcoală de subofiţeri de infanterie, care s'a deschis în ziua de 15 Septemvrie a. c.

DOMNUL GENERAL MAJOR Alfred Gerstenberg, ataşat militar aeronautic al Germaniei în Bucureşti, a fost numit comandant al misiunii aviatice în România, d-sa ţinând şi postul de ataşat aeronautic.

UN NUMĂR de cavaleri ai ordinului „Mihai Viteazul", a făcut o „Capelă a Sfintei Cruci Biruitoare", în insula Ada-Kaleh de lângă Turnul-Severin, pentru preamărirea veşnică a eroismului românesc.

Dela 21 Noemvrie 1941, dată când a fost terminată „Capela", s'au făcut zilnic slujbe religioase pentru isbânda oştirilor şi pomenirea eroilor căzuţi pe câmpul de luptă.

Aviatorul german Herman, a făcut propunerea ca insula Ada-Kaleh să fie locul unde să se adune foştii luptători, tineretul german şi român, spre a preamări eroismul şi jertfele germano-române din răsărit în lupta contra bolşevismului; propunerea a fost primită.

In acest scop, în ziua „Sfintei Cruci", 14 Septemvrie, s'au adunat acolo mii de persoane: ostaşi, foşti luptători şi mulţime de români şi germani din împrejurimi, fiind de faţă reprezentanţii autorităţilor.

In faţa „Capelei", s'a făcut o slujbă religioasă pentru pomenirea eroilor români şi germani, căzuţi pentru biruinţa crucii.

Ascultaţi la radio între orele 12,50—13,50 „Ora ostaşului" (Lunea, Miercurea şi Sâmbăta) şi „Ora ostăşească româno-germană" (Vinerea).

DE PESTE HOTARE

NU NUMAI indienii, ci şi cei 90 milioane de musulmani din India sunt împotriva stăpânirii engleze; astfel a declarat şeful ligii musulmane trimisului special al ziarului „News Chroniche".

ZIARELE STRĂINE continuă să se ocupe de ţara noastră. Astfel ziarul francez „Le Matin", sub titlul „România nouă a împlinit doi ani", după ce arată sarcina uriaşă care a revenit Conducătorului, autorul articolului insistă asupra participării României la războiul din răsărit, spune între altele: „In ziua în care România a luat armele împotriva sovietelor, şi-a regăsit sensul tradiţionalei sale misiuni de ostaş al creştinătăţii şi de avangardă a latinităţii în orient. Ea şi-a refăcut unitatea morală, sub egida şefului său, înţelegând că apără în acelaşi timp existenţa sa şi securitatea Europei. Ea şi-a câştigat pentru mai târziu drepturi care nu vor fi uitate. Desigur, războiul pe frontul din răsărit a fost aspru şi România nu şi-a cruţat sacrificiile şi sângele, dar poate fi mândră de rezultatele pe care le-a obţinut. Ea a eliberat Basarabia, Bucovina de Nord, a cucerit Transnistria, şi-a asociat trupele la seria de victorii: Odesa, Kerci, Sevastopol, Harkov, Rostov, Caucaz şi Stalingrad. Acţiunile sale eroice i-au câştigat nenumărate menţionări elogioase în comunicatele de războiu ale înaltului comandament german. După armata germană, armata română ocupă primul loc pe frontul de răsărit şi Mareşalul Antonescu este primul mare şef aliat decorat cu Crucea de Fier.

Susţinută de gloriosul său trecut de două ori milenar, România poate privi viitorul cu seninătate. Credincioasă angajamentelor liber consimţite faţă de comunitatea europeană, ea urmează cu încredere pe Conducător, secondat în greaua lui sarcină de vicepreşedintele consiliului, d-l profesor Mihai Antonescu, şi şi-a reluat calea spre luminosul ei destin".

POSTUL DE RADIO Zagreb, a comemorat 70 ani dela moartea lui Avram Iancu, arătând marele rol ce l-a jucat la 1848.

PESTE TREI SUTE CINCIZECI de fabrici din India şi-au încetat lucrul din cauză că Indienii nu vor să mai lucreze pentru englezi.

MARELE ŞEF INDIAN GANDHI, care este închis de englezi, e bolnav.

AVIOANE engleze au sburat din nou pe deasupra Suediei. Tunurile anti-aeriene au deschis focul împotriva lor.

PESTE 1.000 de voluntari spanioli din divizia Azureea au plecat dela San Sebastian spre Germania, de unde vor merge pe frontul sovietic.

Evenimente din războiu

Frontul antibolşevic din Răsărit

Luptele continuă la Stalingrad, situaţia bolşevicilor continuând să se înrăutăţească. Numeroase blocuri de case au fost transformate din vreme în adevărate fortificaţii, construindu-se alături de zidurile clădirilor, alte ziduri de beton, prevăzute cu guri de tragere, astfel că atunci când casa este dărâmată aceste ziduri, rămân în picioare, ruina devenind o adevărată cazemată deschisă. Aviaţia germană de luptă, bombardament şi picaj, atacă neîncetat cuiburile de rezistenţă inamice, care sunt nimicite rând pe rând.

La Nordul oraşului, barajul german continuă să ţie în faţa puternicelor atacuri bolşevice care se sparg cu mari pierderi pentru inamic.

Aviaţia noastră a fost citată în comunicatul înaltului comandament german. Ea a intrat în luptă la Stalingrad, în clipa când această mare bătălie este în toi, cu avânt şi bărbăţie, iar victoriile ei au fost repede remarcate. Din primele zile, ruşii au numărat 22 avioane mai puţin în rândurile lor doborîte de sburătorii noştri.

Sburătorii noştri duc şi la Stalingrad faima aripilor româneşti.

La Nord-vest de Novorosisk, sovieticii au încercat o incursiune pe coastă cu ajutorul unor vedete rapide şi vase anti-submarine. A fost desigur o încercare cu scopul de a stânjeni operaţiunile germano-române, care se desfăşoară la Sud de Novorosisk şi de a întrerupe comunicaţiile de pe litoralul ocupat de forţele aliate, pentrucă este greu de presupus că ruşii au sperat să se poată menţine formând un cap de pod în acel punct. In Marea Neagră, flota lor n'ar mai putea susţine o astfel de acţiune. Operaţiuni de debarcare mai ample le-au putut reuşi în iarnă, în Crimeia (Feodosia, Kerci, Eupatoria), când dispuneau de baza dela Sevastopol, de Novorosisk şi de întreg litoralul caucazian. Astăzi, flota sovietică nu mai dispune decât de porturi de refugiu, iar stricăciunile nu mai are unde să le repare. Nu este însă exclus ca şi de aci înainte ea să-şi găsească o ultimă întrebuinţare încercând să împiedice cu ultimele forţe ce i-au mai rămas, operaţiunile germano-române, de-a-lungul coastei Mării Negre spre Tuapse sau eventual spre Batum, dat fiindcă un succes deplin al acestor operaţii ar echivala cu lichidarea definitivă a flotei sovietice din Marea Neagră, care n'ar mai avea unde să pună ancora.

Dealtfel, soarta flotei sovietice din Marea Neagră este pecetluită.

Lupte foarte grele au loc de asemenea pe fluviul Terek, în faţa terenurilor petrolifere dela Grosny. Faptul că Inaltul Comandament german vorbeşte de „operaţiuni între Cuban şi Marea Caspică", dovedeşte că luptele înglobează acum un mare sector de front. Poziţiile sovietice foarte puternic întărite apără fără îndoială Grosny. Importanţa acestei regiuni petrolifere, trebue subliniată. Sondele dela Grosny, alături de cele dela Maikop (cucerite în cursul lunii trecute şi repuse parţial în funcţiune) dau împreună, ele singure, o producţie anuală aproape egală cu aceea a României.

La Voronej, capul de pod a fost mult ameliorat în cursul ultimei săptămâni, oraşul fiind acum solid în mâini germane. In alte numeroase puncte pe Don, forţe de asalt germane au trecut fluviul şi au nimicit poziţii inamice de pe malul răsăritean.

După ultimele ştiri, violenţa luptelor în interiorul Stalingradului a atins o intensitate culminantă. Bomabrdamentele executate de artileria şi aviaţia germană cu bombe explozive şi incendiare, dar mai cu seamă aruncarea în aer a blocurilor fortăreţe din nordul oraşului de către ultimele forţe sovietice, refugiate în această parte, — au incendiat oraşul dela un capăt la altul.

Trupele germane, care înaintează pas cu pas, sunt nevoite să lucreze la stingerea incendiilor.

Stalingradul arde.

Frontul din Africa de Nord

Pe frontul Egiptului, britanicii au încercat o incursiune neprevăzută asupra oazei Giallo, din deşertul Libiei, ocupată de italieni.

Atacul a fost dat la 16 Septemvrie cu forţe puternice, compuse din motorizate şi artilerie, venite prin pustiu, din Sahara libiană, de-alungul drumurilor de caravane care se încrucişează la această oază. Forţele britanice au înconjurat oaza şi au atacat-o, dar garnizoana a rezistat vitejeşte, deşi disproporţia de forţe era mare. Timp de 5 zile ca n'a putut primi alte ajutoare decât ale aviaţiei Axei, sosite dela Bengazi şi Tobruk, care a intrat viguros în luptă, ţinând în eşec pe britanici. La 21 Septemvrie apăru la orizont o coloană italiană puternică. Ea n'a mai avut nevoie însă să intre în luptă, deoarece britanicii s'au retras. De atunci inamicul este continuu hărţuit de aviaţia germano-italiană, care-i provoacă pierderi simţitoare.

Războiul din Pacific

Dela începutul războiului, americanii au pierdut în Extremul Orient şase cuirasate, şapte vase port-avion, 14 crucişetoare, opt contra-torpiloare şi două vase auxiliare.

In afară de acestea au mai fost avariate cinci cuirasate, două vase port-avion, 10 crucişetoare, şase contra-torpiloare şi trei vase auxiliare.

Aceste pierderi reprezintă aproximativ jumătate din forţele navale ale Statelor-Unite.

Pierderile în vieţi omeneşti sunt evaluate la cifra de 14.000.

De asemeni au mai fost scufundate 64 de submarine americane şi olandeze, iar 38 altele avariate.

C. 53.511. — M. O., IMPRIMERIA CENTRALĂ, BUCUREŞTI